

Παναγιώτης Μαυροειδής

Το ΚΚΕ αν και ήταν το κόμμα που διαχρονικά είχε αναδείξει τον αντιδραστικό ρόλο της ΕΕ καθώς και την **ανάγκη της εξόδου** από αυτήν, όταν ήρθε η στιγμή της τραγικής κατάδειξης αυτού του ρόλου μέσω της επιβολής των μνημονίων και της πληρωμής του δημόσιου χρέους στην Ελλάδα, αντί να μιλάει τη γλώσσα της ρήξης και της αποδέσμευσης, άρχισε να ...βήχει.

Ποια ήταν η μόνιμη επωδός της θέσης του ΚΚΕ ως τώρα:

«Είτε με ευρώ, είτε με δραχμή, σε μια καπιταλιστική Ελλάδα, το μάρμαρο θα το πληρώνει ο λαός».

Έως ένα σημείο, αυτή η επισήμανση θα μπορούσε να ήταν χρήσιμη: Το ζητούμενο δεν είναι μια έξοδος από την Ευρωπαϊκή Ένωση για να σωθεί ο καπιταλισμός στην Ελλάδα, αλλά, αντίθετα, η έξοδος αυτή να αποτελέσει μια **αφετηρία ρήξης** ενάντια στην καπιταλιστική τάξη πραγμάτων και για την ανατροπή της.

Αν μιλάμε με αφετηρία τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα, «σκέτη» έξοδος δεν υπάρχει. Είτε αυτή θα συνδεθεί με μια πορεία ρήξης με την αστική κυριαρχία στην Ελλάδα, ακριβώς στη «ρωγμή» της χρεωκοπίας της βασικής «ευρωπαϊκής» στρατηγικής, είτε τα σπασμένα της απώλειας των δικών της ωφελειών από αυτή την πρόσδεση στο άρμα της ΕΕ θα μετακυληθούν ταχύτατα στις πλάτες του λαού, σε συνδυασμό με την καλλιέργεια ενός αντιδραστικού εθνικισμού.

Το ΚΚΕ όμως, ουδέποτε διατύπωσε αυτή τη θέση για να επισημάνει ότι **δεν αρκεί** η έξοδος από την ΕΕ **αν δε συνδεθεί** με ένα άλλο αντικαπιταλιστικό δρόμο, αλλά ακριβώς **για να αρνηθεί τη θέση της εξόδου** ως άμεσο πολιτικό στόχο.

Ας σκεφτούμε αναλογίες: Το να έλεγε κάποιο ρεύμα στην εποχή της δικτατορίας ότι το «όραμά μας δεν είναι απλά η ανατροπή της χούντας, αλλά η ρήξη και επανάσταση για μια εργατική λαϊκή δημοκρατία», ήταν αναγκαίο, αλλά και δεν έκρινε τα πάντα. Όταν αυτό

παλευόταν μέσα στο δημοκρατικό κοινωνικό αγώνα για να ηττηθούν οι δικτάτορες και η αμερικανοκρατία, έδινε κύρος στους κομμουνιστές και την επαναστατική προοπτική. Αν, αντίθετα, διατυπωνόταν για να δικαιολογήσει την απουσία από αυτό τον αγώνα, (αλλά και τη δυνατότητα της λαϊκής νίκης που θα άνοιγε την «όρεξη»!), αποτελούσε γελοιοποίηση των κομμουνιστών. Είμαστε τυχεροί στην Ελλάδα που -με ταλαντεύσεις βέβαια- τα αριστερά και κομμουνιστικά ρεύματα, χωρίς να νικήσουν το αστικό καθεστώς, κατάφεραν, ακολουθώντας τον πρώτο δρόμο, να συμβάλλουν σε μια τεράστια κοινωνική και πολιτική δυναμική, που σε μεγάλο βαθμό, 50 σχεδόν χρόνια μετά, μένει ενεργή.

Το ΚΚΕ ως τώρα, σε σχέση με τη θέση της Ελλάδας εντός ή εκτός της ΕΕ, έβλεπε μόνο **«αστικές και ιμπεριαλιστικές αντιθέσεις»**.

Δεν έβλεπε την επιλογή ζωής και θανάτου της αστικής τάξης στην Ελλάδα να επιβάλλει «δια πυρός και σιδήρου» την πρόσδεση στην ΕΕ.

Δεν είδε τον καθοριστικό ρόλο της ευρωζώνης και της ΕΕ στην επιβολή των μνημονίων και της αστικής πολιτικής γενικά στην Ελλάδα.

Δεν εκτίμησε καθόλου τη δυνατότητα πλατιές λαϊκές μάζες να στρέφονται υπερ της εξόδου από την ΕΕ, μέσα από την πείρα της μνημονιακής σφαγής και του ρόλου της τρόικας και παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες του ΣΥΡΙΖΑ να σώσει την «τιμή της Ευρώπης».

Δεν αξιολόγησε με κανένα τρόπο την ισχυρή δυνατότητα στην Ελλάδα σύνδεσης της αντιΕΕ πάλης με την αντικαπιταλιστική διέξοδο, ακριβώς επειδή-τουλάχιστον σε αυτή την περίοδο- το σύνολο του αστικού κόσμου είχε ποντάρει στην παραμονή στην ΕΕ, αποκλείοντας με λύσσα άλλες επιλογές.

Έτσι το ΚΚΕ, έμεινε σε μια εντελώς λαθεμένη και πολιτικά αδρανή θέση που θα μπορούσε να συνοψιστεί στο σχήμα

«τι μέσα τι έξω από το ευρώ»

Επιχείρησε βέβαια να δικαιολογήσει την συστημική του θέση με τη συμπλήρωση: **«Είμαστε υπερ της αποδέσμευσης από την ΕΕ, αλλά με εργατική εξουσία και σοσιαλισμό»**.

Κοινώς, συμφωνείτε ενισχύοντας το Κόμμα στις εκλογές να έρθει ο σοσιαλισμός και τότε θα λυθεί το ζήτημα.

Δε φαίνεται να αναρωτιέται η ηγεσία του ΚΚΕ αν επιτρέπεται «εργατική εξουσία και σοσιαλισμός» εντός της ΕΕ. Αντίθετα φαίνεται να το θεωρεί δυνατό.

Ούτε απαντάει στο ερώτημα: «πως θα έρθει η μαγική μέρα της εργατικής εξουσίας;». Εξ αποκαλύψεως με κομματική κατήχηση ή μέσα από δρόμους ρήξης με τις κορυφαίες αστικές επιλογές;

Το ΚΚΕ έβλεπε λοιπόν τις «αστικές αντιθέσεις» και επέλεγε να παριστάνει τον σωστό ...τροχονόμο.

Αυτή όμως η λαθεμένη θέση ανήκει στο παρελθόν. Μέσα από την [εισήγηση της ΚΕ του ΚΚΕ στο 20ό συνέδριο](#), το ΚΚΕ θεωρεί **υπαρκτό πλέον στη συγκυρία το δίλημμα μέσα ή έξω από την ΕΕ** και απαντάει:

Ας παραθέσουμε ολόκληρο το σχετικό τμήμα της εισήγησης:

«Από τη μετάβαση, είτε σ' ένα «διπλό νόμισμα» (ένα για την εσωτερική κυκλοφορία και ένα για τις διεθνείς συναλλαγές) και -στη συνέχεια- σ' ένα αμιγώς εθνικό νόμισμα είτε στη σύνδεση με οποιαδήποτε μορφή με νόμισμα άλλης ισχυρής καπιταλιστικής δύναμης, μεγάλος χαμένος θα είναι και πάλι ο λαός, κάτι που ισχύει φυσικά και στην περίπτωση της υπογραφής μιας νέας δανειακής Συμφωνίας-Μνημονίου με σκληρά αντιλαϊκά μέτρα. Στην περίπτωση αλλαγής νομίσματος, το λαϊκό εισόδημα θα εξανεμιστεί μέσω της υποτίμησης του νέου νομίσματος, της αισχροκέρδειας, της ραγδαίας πτώσης της αγοραστικής δύναμης, καθώς και μέσω της μεγάλης ανατίμησης των εισαγόμενων εμπορευμάτων στα οποία στηρίζεται όχι μόνο η κατανάλωση αλλά και η βιομηχανία. Επίσης, θα χτυπηθεί κι ένα μεγάλο μέρος αυτοαπασχολούμενων, φτωχών αγροτών, δανειοληπτών».

Το παρακάτω απόσπασμα της εισήγησης δείχνει την πλήρη σύγχυση στην οποία βρίσκεται το ΚΚΕ και το πώς προσπαθεί να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα:

«Το μεγάλο κεφάλαιο είναι αυτό που θα βγει και σε αυτή την περίπτωση **κερδισμένο**. Η ελληνική αστική τάξη και ιδιαίτερα τα μονοπώλια, παρά το γεγονός ότι στην πλειοψηφία τους **δεν επιθυμούν την έξοδο** από την Ευρωζώνη, έχουν τη δυνατότητα να προσαρμοστούν, μετακινώντας κεφάλαια και αναπληρώνοντας την όποια ζημιά με την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης των εργαζομένων και το τσάκισμα μισθών και

μεροκάματων. Ιδιαίτερα, μάλιστα, ορισμένα τμήματα του κεφαλαίου **θα βγουν ωφελημένα**, γι' αυτό και στήριξαν και στηρίζουν άμεσα ή έμμεσα την έξοδο της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Κερδισμένο θα βγει κι εκείνο το τμήμα του κεφαλαίου που θα ωφεληθεί περισσότερο από την αύξηση της συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης μέσω της καταστροφής ενός μέρους του κεφαλαίου που πιθανώς θα συνοδεύσει την αλλαγή νομίσματος».

Με λίγα λόγια το κεφάλαιο αν και είναι υπερ της παραμονής στην ΕΕ, παλεύει για την έξοδο από αυτήν. Και αν και θα χάσει από την έξοδο, βασικά θα κερδίσει! Τι να πει κανείς...

Η εισήγηση τρομοκρατεί μάλιστα σημειώνοντας:

«Ειδικότερα, το ΚΚΕ έχει μελετήσει σχέδιο δράσης και πρότασης προς το εργατικό λαϊκό κίνημα σε περίπτωση ανεξέλεγκτης χρεοκοπίας, οπότε και οι επιπτώσεις θα είναι μεγαλύτερες».

Με λίγα λόγια, θα συμβούν τόσο φριχτά πράγματα, που το ΚΚΕ έχει μελετήσει ειδικό σχέδιο δράσης που περιλαμβάνει ανείπωτα και πικρά πράγματα!

Φυσικά, το ελληνικό κεφάλαιο και ο αστικός πολιτικός κόσμος που το υπηρετεί, αν και έχουν ως PLAN A την παραμονή στην ευρωζώνη (Ο Μητσοτάκης μάλιστα θέλει την Ελλάδα στο ...σκληρό πυρήνα!), φυσικά και δεν αγνοούν την περίπτωση να βρεθεί η Ελλάδα εκτός ευρώ και εντός της ΕΕ και μάλιστα υπό μεγαλύτερη κηδεμονία και επιτροπεία.

Το ΚΚΕ, θα επισημανθεί και πάλι, δεν αναφέρεται ωστόσο σε αυτό το αντικειμενικό γεγονός αλλά στη θέση που ΔΕΝ πρέπει κατά τη γνώμη του να επιλέξει το λαϊκό κίνημα και η κομμουνιστική αριστερά. Διαβάζουμε:

«Κοροϊδεύουν συνειδητά το λαό όσοι ισχυρίζονται ότι η έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη και η υιοθέτηση ενός πιο υποτιμημένου νομίσματος μπορεί να αποτελέσει **κρίκο** βελτίωσης της ζωής του λαού...».

Φυσικά υπάρχουν τμήματα αστικών και μικροαστικών δυνάμεων που υιοθετούν μια τέτοια θέση και είναι εντελώς λογικό όταν σκέπτονται χωρίς μια αντικαπιταλιστική αφετηρία και από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων. Δεν περνάει ωστόσο από το μυαλό της ηγεσίας του ΚΚΕ, ότι οι αντικαπιταλιστικές κομμουνιστικές δυνάμεις στην Ελλάδα, θα όφειλαν και θα μπορούσαν να σηματοδοτήσουν μια επιλογή ρήξης και μια αντεπίθεση ενός ανατρεπτικού πολιτικού κινήματος έχοντας ως σύνθημα το «**έξω από την ΕΕ τώρα- ψωμί, δουλειά και**

δημοκρατία για το λαό-μέσα σε ένα άλλο αντικαπιταλιστικό δρόμο!»;

Κατά το ΚΚΕ, με απόλυτη σιγουριά, έξω από την ευρωζώνη όλα θα είναι χειρότερα, όχι μόνο επειδή ο καπιταλισμός θα είναι ζωντανός και κυρίαρχος, αλλά και επειδή δεν υπάρχει περίπτωση αυτή η κατάσταση ρήξης και αστάθειας να αποτελέσει **κρίκο** για μια αντικαπιταλιστική και επαναστατική διέξοδο.

Με τούτα και με εκείνα και μιας και η έξοδος από την ΕΕ “στα σίγουρα” θα σημάνει τεράστια δεινά για το λαό και μεγάλα οφέλη για το κεφάλαιο, το ΚΚΕ στην ουσία μας λέει:

“μέσα στην ευρωζώνη και την ΕΕ είναι καλύτερα...”

Και για τα άμεσα συμφέροντα του λαού και για την υπόθεση της εργατικής εξουσίας και της κομμουνιστικής προοπτικής!

Είναι χαρακτηριστικό ότι η προσχηματική θέση «έξω από την ΕΕ ταυτόχρονα με την εργατική εξουσία», «τεκμηριώνεται» σε δύο μόλις προτάσεις και 44 λέξεις μέσα στην πολυσέλιδη εισήγηση, ενώ η επίθεση ενάντια στη θέση για έξοδο της Ελλάδας από την ΕΕ, με διαστρεβλώσεις και αστήριχτα επιχειρήματα, απλώνεται σε δύο σελίδες και 1000 λέξεις.

Πως όμως αλήθεια βλέπει το ΚΚΕ τις εξελίξεις στην ΕΕ συνολικά:

«Η όξυνση των αντιθέσεων στην ΕΕ και στην Ευρωζώνη ενισχύει τις αποσχιστικές τάσεις, οι οποίες με τη σειρά τους τροφοδοτούν τον αστικό «ευρωσκεπτικισμό». Πρόκειται για ένα ρεύμα εξίσου αντιδραστικό – αντιλαϊκό που στηρίζεται από λόμπι δισεκατομμυριούχων, από φασιστικές δυνάμεις».

Το ΚΚΕ λοιπόν δε βλέπει τη χρεωκοπία της ΕΕ στα μάτια των λαών, ούτε το μίσος των λαϊκών στρωμάτων για αυτήν. Υπάρχει μόνο ο σχεδόν φασιστικός «ευρωσκεπτικισμός», αναπαράγοντας τη συκοφαντική γλώσσα του αστικού μπλοκ.

Το ΚΚΕ, τα ίδια και χειρότερα –στο συγκεκριμένο θέμα- με την λεγόμενη «ευρωπαϊκή αριστερά», αντιστρέφει την εικόνα: «που τη βλέπετε την οργή κατά της ΕΕ; Οι φασίστες και ακροδεξιοί κερδίζουν!»;

Πρόκειται πραγματικά για ιστορική κατάντια.

Όταν υπάρχουν δυνάμεις που έχουν μπερδέψει τον **εργατικό διεθνισμό** με τον

αντιδραστικό **αστικό κοσμοπολιτισμό** και την καπιταλιστική διεθνοποίηση ή δυνάμεις που έτσι ξεδιάντροπα ταυτίζουν κάθε εργατική και **λαϊκή αντίθεση με την ΕΕ** με τον ...**εθνικισμό**, ε τότε ναι, ο δρόμος είναι ανοιχτός για την ακροδεξιά ή για άλλες αστικές εναλλακτικές και την πλήρη περιθωριοποίηση κάθε κομμουνιστικής φωνής στην Ευρώπη.

Αλλά, εδώ οι αγωνιστές της αριστεράς και του κομμουνιστικού κινήματος δεν έχουν πει την τελευταία λέξη... Αυτός ο δρόμος μπορεί και πρέπει να ανατραπεί, με πρώτο βήμα ένα **μέτωπο αντικαπιταλιστικών, αντιϊμπεριαλιστικών και αντι-ΕΕ δυνάμεων**, που θα θέτουν το ζήτημα της εξόδου από την ΕΕ στην πρώτη γραμμή.